

Дълга си ще изпълнят тѣ до край!

— На, Малчо, мостъ ти правя, не се май!

Крачунъ прострѣ се между дветѣ сгради,
на Малча лекъ пѣтъ асфалтиранъ даде . . .

— Внимавай, Малчо, бавничко върви!
Щомъ паднешъ — за земята се лови!

— Ба, лесно е, за менъ недей се грижи!
Ти гледай моста да не се раздвижи!

— Пък и да паднешъ, Малчо, не се бой:
азъ речъ ще ти държа за упокой.

— То се не знай кой кого ще поGREBE:
азъ по-добъръ ораторъ съмъ отъ тебе!

— А, знамъ те: думица докато речешъ, —
мъртвеца ще го улови сърбежъ . . .

Така, по тозъ пѣтъ страшенъ, ала кратъкъ,
нашъ Малчо се прехвърли чакъ оттатъкъ.

Следъ туй Крачунъ се метна изведнѣжъ
и погнаха пакъ бѣгация хъшъ . . .

Напраздно озѣртатъ се двама:
по покрива никого нѣма!

Кжде е апаштъ? Изчезна!
погълна го сякашъ че бездна!

Где хвъркна проклетиятъ синъ?
Нима отлетѣ съ цепелинъ?

Нагоре го нѣма, въ небето . . .
Я вижъ пъкъ надолу! Ха, ето:

пѣлзи като пѣхъ по трѣбата.
Следъ него — напредъ, по стената!

